

מפירסומי המכון לנקרופואזיה

אני מפרסם בזה את שמי, בתקווה ש-
סוציולוגים, פסיכולוגים וחוקרי הנקרופו-
אזיה העברית ימצאו בהן עניין.

קטעי שירה ופרוות החלו להופיע לאחר
רונה בעתונות הערב, במקומות בלתי-צפוי-
יים, ומבלי שידו של עורך המדור לספ-
רות ושירה תהיה ניכרת בהם. כמו בדוג-
מות אחרות של הספרות והשירה העברית,
ניכרת גם כאן השפעת גומלין בין יוצריה.
היצירה הראשונה ראתה אור לראשונה ב-
"ידיעות אחרונות" ב-20.8.71, ואילו ה-
שניה פורסמה ב"מעריב" ב-29.8.71.

במלאת שלושים

לפטירתו

הפתאומית וללא עת
שהשאירה צלקת עמוקה
בלב כולנו

במלאת שלושים לפטירתו
רפתאומית וללא עת
שהשאירה צלקת עמוקה
בלב כולנו
יוסף בן מיכאל
מיכאלי ז"ל

מדוע עזבתנו פתאומית
ללא שוב? הרי בנית לך
ארמון בהרצליה ולא זכית
להשתקע בו, איר יכולת
להשאיר כל זה והלכת
כאנה? לא ידעת שארכיון
בלי כלל לא יזוה? האם
באת לא נראך לנצח?
האם לא נראך נכנס כהדלת
עם החיך הלבבי ועם הופ-
עתך האצילה והנאה? יוסף
הרי באת בסך הכל להיות
אותי לאוניה שהייתי צריכה
להפליג בה לחו"ל לרגל
הופעה, מדוע בבעה גורלית
זו התאכזר הגורל והייתי
צריכה אני ללוות בחזרה
את גופך ונשמתך הטהורה.
יוסף אחי... יוסף צדיק
היית בכל דרכיך כי הלכת
כאיתנו מבלי לסבול ובבלי
להתלונן לנו לסבול כי נפרדת
לישיבה של בעלה. יוסף
יקרנו ובחברנו, נזכר לא
ימוש מליבנו לעד.

מאת: נחמיה שחמב
והעריכה אותה
תמי מיכאלי
והאכלים המלתי מנוחמים
אמך, אשתך, ילדיך,
אחייך ואחיותיך

האזכרה תתקיים ביום שלישי
(24.8.71) ג' אלול תשל"א,
בשעה 19.30 בבית הוריו,
רח' שנקין 64 גבעתיים.
העליה לקברו ביום רביעי
ד' באלול (25.8.71) בשעה
17.30 בבית העלמין טגולה
בפתח-תקוה.

ובניגוד לאינטרס הציבורי, על העלאת
מחירים של 20%. לא רק שהם היו תוק-
פים את מפקיעי המחירים — הם היו עולים
בבולדוזרים על אולת היד של הממונה על
המחירים, ותובעים שהמשלה תפעיל את
מלוא האמצעים נגד מפירי החוק והסדר.
הייתי נותן הרבה כדי לקרוא את תגור
בוהים של אמנון רובינשטיין, יואל מר-
קוס, שמואל שניצר, ברוך גאדל, שמשון
ארליך ושלום רוזנפלד על השערורייה ה-
ציבורית בה מעורבים עיתונאים. זאת איר
מרת, אילו העתונים המעסיקים אותם היו
מרשים להם להביע דעה
בנידון. חופש הבעת הד-
עה, שעליו מוכנים העי-
תונאים האלה להתרג, אי-
נו כולל כנראה, את
חופש הבעת הדעה נגד ה-
עיתונים שלהם.

"העולם הזה" — גם אם דברי ישמעו
כחנופה לנותן לחמי — הוא בכל זאת
העיתון היחידי במדינה המאפשר הבעת
דברי ביקורת לא רק נגד עתונאים אחרים,
אלא גם נגד עצמו. שאר העתונים, ובעיקר
"שלושת הגדולים", מהווים את ה"מאפייה"
של עולם התקשורת הישראלי. סיסמתה
של "מאפייה" זו יכולה בשקט גמור להיות:
"בשם הציבור ולמען הציבור, כל עוד לא
נוגד הדבר את האינטרסים החומריים שלי"
נו!"

אם ברו האיפורמציה נמצא בידי העבריי-
נים עצמם, ובידי אנשים המשתפים פעולה
איתם מתוך "קולגיאליזם מיקצועי", או
מה שקוי בורגון ה"זורנליסטי": "אתיקה
עתונאית"?
במדינה מתוקנת, שמפלגת "עבודה" עור-
דת בראשה, מן הראוי היו ששרות חינוכי
לכלכלת המדינה, כמו מודעות היצע-ובי-
קושי-עבודה, ינתן (חינם!) למעוניינים ב-
אמצעות שבועון מקצועי, שייצא-לאור על-
ידי שרות התעסוקה הממלכתי שליד משר
רד העבודה. (אגב, מה עושים בזמן האחר-
רון כל הפקידים של שרות
התעסוקה?) עיתון כזה,
אשר יפעל לשיגשוגה ה-
כלכלי של המדינה, ואולי
גם לשיפור יחסי העבודה,
מן הראוי היה שגם ה-
הסתדרות תהיה שותפת לו.
אינני רואה כל סיבה למה מחסור בכור-
חות-עבודה (או מקומות עבודה) צריך לת-
רום להתעשרותם של עיתונאים מיסחריים,
המרשים לעצמם תביעות-שכר, אותם אי-
גם מוכנים לסלוח לעובדים בשרותים חיו-
ריים אחרים.

תארו לעצמכם את הסערה שעיתונאים
אלה היו מקימים (ובצדק) אילו שרותים
חינוניים כמו דואר, תחבורה, חשמל, תב-
רואה וכדומה היו מכריזים, בניגוד לחוק

המכתח לתעלומה

"ומה הוא עושה עם שאר הכסף?" ביי-
קש ספיר לדעת.
"זה לא ענייני", אמר שר האוצר האמרי-
קאי.
וכעת הגיע תורו להציג אותן שאלות
עצמן לספיר, וספיר סיפר לו שפקיד
ישראלי מרוויח 800 לירות, משלם 400
לירות מיסים, ומוציא עוד 800 לירות
למחייתו. שר-האוצר האמריקאי עשה חש-
בון מהיר, הביט בספיר בתמהון ושאל
"מאיפה הוא לוקח עוד 400 לירות?"
"זה לא ענייני", השיב ספיר, כשהוא
צוחק צחוק בריא.

יכול להיות ששמעתם את הסיפור. אלי
הוא הגיע רק עכשיו, והבהיר לי בבת אחת
את ההבדל בין המדיניות הכלכלית הא-
מריקאית והאיתור הכלכלי שלנו.
באחת מפגישותיו של שר-האוצר שלנו
עם עמיתו האמריקאי, ביקש ספיר לדעת
כמה מרוויח פקיד ממשלתי זוטרי.
"800 דולר", אמר שר-האוצר האמריקאי.
"כמה מיסים הוא משלם?" שאל ספיר.
"200 דולר", ענה השר האמריקאי.
"וכמה הוא מוציא למחייתו?" שאל ספיר.
"400 דולר".

תנ"ך מקוצר

בשעות הפנאי שלי, לאחר חצי יום עבו-
דה שבו אני מספיק, בדרך כלל, לכתוב את
המדור השבועי, פרק או שניים מתוך רור
מאן, שנים-שלושה פיומונים, מאמרי-הגות,
חצי תריסר שירים רציניים וכמה מערכי-
נים — אני מעביר לי את הזמן עליידי
תרגום התלמוד לעברית מדוברת, או כתי-
בת כמה פירקי תנ"ך מקוצרים ותמציתיים.

אני חושב שפרקים אלה יכולים לשמש
חומר נדיר ללקח-תריקוד כמו "ענבל",
ואין ספק שהם עשויים לחסוך הרבה מ-
זמנם של אנשים טרודים, שאינם מתפנים
לקרוא את התנ"ך פולו. רוצים לראות
דוגמה? בבקשה:

"וישא יעקב רגליו, וילך ארצה בני-
קדם. ויהי בתצות היום, וייר והנה באר-
בשדה. וישב לפוש ליד הבאר, ורחל בת
לבן, אחי אמו, באה עם הצאן אשר ל-
אביה, כי רועה היא. וישק לה, וישא קולו
ויבן, ותשב רחל על פי טבעת הבאר.
ותנחמהו, מים ביקש — מים נתנה, ויפול
על צווארה ויחבקנה.

וירקדו יעקב ורחל כאילים, ויעלו כבני-

ותקח רחל את כתונת הפסים אשר לה,
ותלך אחר דודה אמציה בן עזריהו וגו'.
ויוותר יעקב לבדו ליד פי טבעת הבאר,
ויקדע בגדיו וישם אפר על ראשו, ויקם
ויפן וילך הלך ובכה, עד רדת השמש, כי
כאבו אשכיו עד מאד.

עחיד העבר

לאחרונה סביב אלטלינה ופירוק הפלמ"ח:
"עחיד המדינה יציב וברור. הדבר היחידי
שמשתנה כאן יום-יום זה העבר."

עזריליק ענב, חבר בעל חושי-הומור שר-
אפשר היה לפרנס בו משפחה של שש נפ-
שות, אמר לי, עקב הפולמוס שהתנהל